01/11/2026

Άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος: Ο άνθρωπος παρουσιάζεται σαν να μεθά περισσότερο με την αγάπη του Θεού

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, «Παράφραση των 50 λόγων του Αγίου Μακαρίου του Αιγυπτίου σε 150 κεφάλαια»*, Περί αγάπης

Συνέχεια από εδώ: https://www.pemptousia.gr/2026/10/agios-makarios-o-aigyptios-energimata-tou-agiou-pnevmatos-pou-anikoun-sta-ypsila-pnevmatika-metra/

- ***Επιμέλεια Στέλιος Κούκος***

91. Συμβαίνει, μόλις κανείς γονατίσει στην προσευχή, να γεμίζει η καρδιά του από θεία ενέργεια και η ψυχή χαίρεται μαζί με τον Κύριο σαν νύμφη με τον νυμφίο, όπως προαναφέρθηκε.

Αυτό το λέει, και ο μέγας Ησαΐας: «Όπως χαίρεται ο νυμφίος με τη νύμφη, έτσι θα χαρεί ο Κύριος μαζί σου».

Συμβαίνει πάλι, ένας τέτοιος άνθρωπος να είναι απασχολημένος όλη την ημέρα, και όταν κάποια ώρα ευκαιρήσει να προσευχηθεί, να αρπάζεται ο εσωτερικός άνθρωπος στο άπειρο βάθος του πνευματικού κόσμου.

Τον πλημμυρίζει τότε κάποια ανέκφραστη και άμετρη ηδονή, ώστε ο νους να κυριεύεται από έκπληξη καθώς έχει όλος αρπαγεί στα ύψη, και να του προκαλείται στο διάστημα αυτό λήθη όλου του επιγείου φρονήματος, γιατί μέστωσαν, όπως είπαμε, οι λογισμοί του και οδηγήθηκαν αιχμάλωτοι σε απέραντα και ακατάληπτα πράγματα.

Και από την προσευχή συμβαίνει εκείνη την ώρα στον άνθρωπο να φεύγει και η ψυχή μαζί με την προσευχή.

92. Σ’ εκείνον που ερωτά αν είναι δυνατόν ο άνθρωπος πάντοτε να βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, πρέπει να πούμε τα εξής.

Δεν υπάρχει χρόνος που να μη συνυπάρχει η χάρη με τον άνθρωπο, να μην είναι ριζωμένη και να μη γίνεται σαν κάτι φυσικά ενωμένο στον άνθρωπο με τον οποίο συνυπάρχει. Και ενώ αυτή είναι μία, οικονομεί τα πράγματα όπως θέλει, κατά πολλούς τρόπους, για το συμφέρον του ανθρώπου.

Η φωτιά δηλαδή μέσα σ’ αυτόν, άλλοτε καίει περισσότερο, άλλοτε λιγότερο.

Και το φως άλλοτε λάμπει περισσότερο, άλλοτε μαζεύεται και σκυθρωπάζει, κατά θεία πάντως οικονομία, παρ’ όλο που η λαμπάδα καίει χωρίς να σβήνει.

Όταν όμως το φως γίνεται λαμπρότερο, τότε και ο άνθρωπος παρουσιάζεται σαν να μεθά περισσότερο με την αγάπη του Θεού.

Ενίοτε το ίδιο αυτό φως που φέγγει ακατάπαυστα στην καρδιά, ανοίγει δίοδο στο εσωτερικότερο και βαθύτερο φως, ώστε ολόκληρος ο άνθρωπος, βυθισμένος στη γλυκύτητα και στη θεωρία εκείνη, να μη βρίσκεται πλέον στον εαυτό του, αλλά να ζει στον κόσμο σαν μωρός και άξεστος εξαιτίας της υπερβολικής αγάπης που απλώθηκε στην ψυχή, και της ηδονής και του βάθους των μυστηρίων που αξιώθηκε.

Και συμβαίνει πολλές φορές σ’ αυτόν τον καιρό να φτάσει τα μέτρα της τελειότητας και να ελευθερωθεί από κάθε αμαρτία και ψεγάδι, έπειτα όμως από αυτά να συσταλεί κατά κάποιο τρόπο η χάρη και να πέσει στην ψυχή το κάλυμμα της εχθρικής δυνάμεως.

* *Απόσπασμα από τη «Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών», τόμος γ', των εκδόσεων το Περιβόλι της Παναγίας, μετάφραση Αντώνιος Γαλίτης.*